

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118208350
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1118208350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: Q. W.I., P. S. XX, O., zastúpeného euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 9, Praha 5, Česká republika, v Slovenskej republike Nábřežie sv. Metoda 14, Prievidza, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.10.2020, č.k. 14C/13/2018-126, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy 11.133 eur (správne má byť 11.333 eur - pozn. odvolacieho súdu) s prísl. titulom náhrady nemajetkovej ujmy, dôvodiac, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 17.04.1996, sp. zn. 1T/97/96, v znení rozsudku Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 23.05.1996, sp. zn. 3To/36/97, (správne má byť sp. zn. 4To/91/96- pozn. odvolacieho súdu) bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne v I. nápravno-výchovnej skupine. Žalobca bol odsúdený z dôvodu, že pre svoje svedomie a náboženské vyznanie odoprel vykonať vojenskú službu. Vzhľadom na to, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, vyslovil účasť žalobcu na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len „zákon č. 119/1990 Zb.“) per analogiam, požiadal dňa 31.05.2016 ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) o odškodnenie nemajetkovej ujmy. Ministerstvo spravodlivosti listom zo dňa 23.11.2016 jeho žiadosť zamietlo pre absenciu právneho titulu pre priznanie odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko bol väznený v období po 01.01.1990. Žalobca s uvedeným nesúhlasil majúc za to, že pokiaľ bol rehabilitovaný per analogiam podľa zákona č. 119/1990 Zb. za trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a tento je vyslovene uvedený v § 4 písm. e) citovaného zákona, má analogicky nárok na odškodnenie podľa rovnakého zákona za nezákonné väznenie v období od 12.06.1996 do 15.05.1997, čo preukazoval potvrdením o prepustení z výkonu trestu; zároveň sa odvolával na rozhodnutie Veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo dňa 07.07.2011, vo veci Bayatyan proti Arménsku.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 17.04.1996, sp. zn. 1T/97/96, uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, pretože po tom, čo opakovane odoprel prevziať povolávací rozkaz OVS Trnava č. XXXXXX, podľa ktorého mal dňa 04.10.1994 nastúpiť na základnú vojenskú službu k Vojenskému útvaru 8700 Michalovce, mu bol povolávací rozkaz vyhlásený ústne, pričom vojenskú službu nenastúpil, a to ani do 24 hodín po lehote určenej v povolávacom rozkaze, pretože mu v tom bránilo jeho náboženské presvedčenie, a teda v úmysle vyhnúť sa trvalo vojenskej činnnej službe nenastúpil službu v ozbrojených silách do 24 hodín po uplynutí lehoty určenej v povolávacom rozkaze. Za to bol žalobca odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne a na výkon trestu zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny; odvolanie žalobcu Vyšší vojenský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 23.05.1996, sp. zn. 4To/91/96, zamietol. Uznesením Vojenského obvodového súdu zo dňa 15.05.1997, sp. zn. 2Pp-33/97, bol žalobca podmienečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby na 12 mesiacov; žalobca tak bol vo výkone trestu odňatia slobody v období od 12.06.1996 do 15.05.1997, t.j. 11 mesiacov a 4 dni. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, vyslovil, že žalobca bol účastný súdnej rehabilitácie podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. per analogiam, a to vo vzťahu k rozsudku Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 17.04.1996, sp. zn. 1T/97/96, v znení uznesenia Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 23.05.1996, sp. zn. 4To/91/96; predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 09.03.2016.

4. Žalobca na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, požiadal ministerstvo spravodlivosti žiadosťou zo dňa 31.05.2016 o odškodnenie formou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v sume 11.333 eur analogicky v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. Ministerstvo spravodlivosti jeho žiadosti nevyhovelo a v odpovedi zo dňa 23.11.2016 konštatovalo absenciu právneho titulu pre priznanie odškodnenia podľa uvedenej právnej úpravy, vzhľadom na odsúdenie žalobcu v období po 01.01.1990.

5. Po vykonaní dokazovania, za súčasnej aplikácie § 1 ods. 1, ods. 2, § 23 ods. 1, ods. 2, § 24 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 18/1992 Zb. o civilnej službe (ďalej len „zákon č. 18/1992 Zb.“), konajúci súd ustálil, že pokiaľ žalobca žiadal o priznanie odškodnenia odvolávajúci sa na uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, ktorým tento vyslovil jeho účasť na súdnej rehabilitácii analogicky podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., treba je nárok posudzovať v intenciách citovaného zákona. Vychádzajúc zo znenia § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., podľa ktorého sa odškodnenie poskytuje osobám nezákonne zbaveným osobnej slobody v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v § 2 a § 4 v období od 25.02.1948 do 01.01.1990, žalobcovi, ktorý spáchal trestný čin po 01.01.1990, nevznikol nárok na priznanie odškodnenia. Súd prvej inštancie poukázal na to, že slovenský právny poriadok v čase odsúdenia žalobcu umožňoval odopretie výkonu vojenskej služby z dôvodov svedomia alebo náboženského presvedčenia, ktorú možnosť však žalobca i podľa odsudzujúceho rozsudku Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 17.04.1996, sp. zn. 1T/97/96, v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 23.05.1996, sp. zn. 4To/91/96, nevyužil, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práv garantovaných článkom 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“); z uvedeného dôvodu konajúci súd neprihliadal ani na rozsudok ESLP zo dňa 07.07.2011, vo veci Bayatyan proti Arménsku, keďže tento reflektoval na situáciu, kedy právny poriadok možnosť odopretia základnej vojenskej služby z dôvodu svedomia alebo náboženského presvedčenia nepripúšťal. Konajúci súd neprihliadal ani na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.03.2014, sp. zn. IV. ÚS 161/2014, vo veci Imricha Vajdu, zdôrazňujúc, že sťažovateľ bol v predmetnej veci uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia brannej moci podľa § 265 ods. 1 Trestného zákona rozsudkom zo dňa 22.12.1959, t.j. v období, ktorý zodpovedá účelu zákona č. 119/1990 Zb. I keď podľa článku 25 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) nemožno nikoho nútiť, aby vykonával vojenskú službu, ak je to v rozpore s jeho svedomím alebo náboženským vyznaním, pričom podrobnosti má ustanoviť zákon, týmto zákonom bol zákon č. 18/1992 Zb., podľa ktorého mohol žalobca, odvedený dňa 06.05.1994, odmietnuť základnú vojenskú službu z dôvodov svojho svedomia alebo náboženského vyznania najneskoršie do 30 dní od ukončenia odvodného konania; tieto skutočnosti napokon vyplývali i z rozsudku Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 9C/13/2018, ktoré boli sporovým stranám známe.

6. Konajúci súd nepriznal žalobcovi uplatnený nárok ani v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), pretože vo vzťahu k nemu bol zákon č. 119/1990 Zb. zákonom špeciálnym, a preto i v zmysle všeobecnej zásady lex specialis derogat generali, musel aplikovať špeciálnu právnu úpravu pred právnou úpravou všeobecnou; pre osoby, ktoré podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú osobami oprávnenými žiadať odškodnenie, platí pri uplatňovaní a uspokojovaní majetkových nárokov vo vzťahu medzi nimi a štátom zvláštna právna úprava, bez ohľadu na to, ktorý predpis je pre nich priaznivejší.

7. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca majúc za to, že konajúci súd mal vychádzať z toho, že po právoplatnom odsúdení bol i právoplatne rehabilitovaný, a preto sa nemal zaoberať tým, či mohol alebo mal konať v zmysle zákona č. 18/1992 Zb. V súvislosti s týmto zákonom pritom Ústavný súd ČSFR vydal nález zo dňa 10.12.1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92, na základe ktorého mal následne parlament prijať novelu tohto zákona, čo sa však v podmienkach Slovenskej republiky, na rozdiel od Českej republiky, nestalo. Zároveň žalobca poukázal i na neústavnosť ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 18/1992 Zb., ktorú vyslovil Ústavný súd Českej republiky nálezom zo dňa 02.06.1999, sp. zn. Pl. ÚS 18/98. I keď konajúci súd odmietol vziať zreteľ i na rozhodnutia ESLP a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 161/2014, práve tieto mali podľa neho preukazovať neprijateľnosť obmedzenia práva na odopretie vojenskej služby.

10. Konajúci súd svojim výkladom v odôvodnení napadnutého rozsudku poprel jeho rehabilitáciu a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý mu prináleží v zmysle článku 5, ods. 5 Dohovoru, ktorý sa stal pre Slovenskú republiku záväzný od 18.03.1992, teda pred jeho uväznením. Rovnaký nárok mu pritom vyplýval i z článku 9 ods. 5 a článku 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „Medzinárodný pakt“). Žiaden odškodňovací predpis pritom nemožno vykladať tak, aby mu popieral nárok na morálnu a citovú ujmu, keďže taký nárok zakotvuje článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako i článok 46 ods. 3 Ústavy. Žalobca bol pritom toho názoru, že vznik nemajetkovej ujmy preukázal, a to s ohľadom na jeho odsúdenie, nezákonnosť tohto odsúdenia, ako i dĺžku väznenia. Na uvedenom základe navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho žalobe vyhovel.

11. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav veci, aplikoval na vec správnu právnu normu, a túto i správne vyložil. Na uvedenom základe vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.06.2022 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

13. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

14. Vychádzajúc z obsahu žaloby, ako i zo žiadosti žalobcu o priznanie odškodnenia a zadosťučinenia zo dňa 31.05.2016, adresovanej ministerstvu spravodlivosti, je zrejmé, že žalobca si uplatnil žalobný nárok primárne v zmysle zákona č. 119/1990 Zb.; konajúci súd preto postupoval správne, pokiaľ tento nárok posudzoval v intenciách ustanovení citovaného zákona. Odškodnenie per analogiam podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. je pritom možné len v prípadoch odškodnenia takých osôb, ktoré boli nezákonne zbavené osobnej slobody alebo majetku v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v § 2 a § 4 tohto zákona v období od 25.02.1948 do 01.01.1990; žalobca však bol pozbavený osobnej slobody, t.j. vykonal trest odňatia slobody v období od 12.06.1996 do 15.05.1997, a teda nepochybne nie v rozhodnom časovo ohraničenom období. Preto uvedený zákon nemožno analogicky aplikovať na priznanie odškodnenia žalobcu; tento záver, ku ktorému došiel v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie, napokon žalobca v odvolaní ani nenamietal.

15. Žalobca v odvolaní konajúcemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal posúdením jeho nároku v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru, ako i článku 9 ods. 5 a článku 14 ods. 6 Medzinárodného paktu. Tu treba dať žalobcovi za pravdu, že napriek tomu, že sa v písomnom podaní zo dňa 12.03.2019 (č.l. 56), ako i zo dňa 12.10.2020 (č.l. 111) dovoľával aplikácie označených článkov Dohovoru, ako aj Medzinárodného paktu, konajúci súd posudzoval jeho žalobu len v intenciách zákona č. 119/1990 Zb., resp. i zákona č. 58/1969 Zb., bez toho, aby sa vysporiadal s dôvodnosťou jeho argumentácie ohľadne aplikácie označených článkov Dohovoru, resp. Medzinárodného paktu na prejednávajúcu vec; avšak ani uvedené pochybenie konajúceho súdu, ktoré v zmysle § 387 ods. 3 C.s.p. môže napraviť odvolací súd, v konečnom dôsledku nemalo vplyv na správnosť ním prijatých záverov o neoprávnenosti žaloby žalobcu.

16. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému udáva, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, ktorým rozhodol podľa § 33 ods. 2 per analogiam zákona č. 119/1990 Zb. o účasti žalobcu na súdnej rehabilitácii vo vzťahu k rozsudku bývalého Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 17.04.1996, sp. zn. 1T/97/96, v znení uznesenia Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 23.05.1996, sp. zn. 4To/91/96, nebolo výsledkom takého postupu podľa zákona č. 119/1990 Zb., ktorý by mohol byť podkladom pre aplikáciu tak článku 5 ods. 5 Dohovoru, ako i článku 9 ods. 5, Medzinárodného paktu, t.j. pre konštatovanie nezákonného pozbavenia osobnej slobody, nezákonného zatknutia alebo väzby, a nemožno ho považovať ani za dôkaz v intenciách článku 14 ods. 6 Medzinárodného paktu. Ako uviedol i Krajský súd v Bratislave v obdobnej veci žalobcu, a to v rozhodnutí zo dňa 03.04.2019, sp. zn. 7Co/70/2019, závery uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, ktorým napokon v zmysle § 193 C.s.p. nie je viazaný, neobstoja. Odvolací súd k uvedenému udáva, že pokiaľ by žalobca bol odsúdený za spáchanie trestného činu v zmysle § 269 ods. 1 Trestného zákona v rozhodnom období, t.j. od 25.02.1948 do 01.01.1990, tak ako predpokladá ustanovenie § 4 zákona č. 119/1990 Zb., a toto rozhodnutie by bolo vadné, súd by v rámci prieskumného konania musel pristúpiť k zrušeniu tohto chybného rozhodnutia, a to buď úplne alebo sčasti v zmysle § 14 ods. 1, resp. ods. 3 citovaného zákona; žalobca také okolnosti, resp. existenciu takého rozhodnutia vydaného súdom v prieskumnom konaní, netvrdil a napokon ani nepreukázal. Navyiac, Okresný súd Bratislava I v uznesení zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 9Nt/2/2015, ani bližšie nevymedzil, v ktorej dobe a akým spôsobom bol žalobca pozbavený osobnej slobody alebo majetku. Na uvedenom základe preto podľa mienky odvolacieho súdu žalobcovi neprináleží nárok na odškodnenie podľa článku 5 ods. 5 Dohovoru alebo článku 9 ods. 5 a článku 14 ods. 6 Medzinárodného paktu.

17. Žalobca nedôvodne vytýkal konajúcemu súdu i to, že pri posúdení jeho nároku odkazoval na ustanovenia zákona č. 18/1992 Zb. V názorovej zhode s konajúcim súdom odvolací súd udáva, že pokiaľ sa žalobca, v čase, kedy bol odsúdený za trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách, rozhodol nevyužiť zákonom stanovenú možnosť odoprieť jej výkon a nastúpiť na civilnú službu podľa ustanovení zákona č. 18/1992 Zb., nemôže sa s úspechom domáhať priznania odškodnenia. V tomto smere pritom žalobca neoprávnene poukazoval na nález Ústavného súdu ČSFR zo dňa 10.12.1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92, keďže tento konštatoval nesúlad ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 18/1992 Zb. s článkom 1 a článkom 15 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, avšak len v rozsahu, v ktorom sa vzťahoval aj na odvody uskutočnené pred účinnosťou tohto zákona. Z jeho obsahu vyplýva, že zákon č. 18/1992 Zb., zakotvujúci možnosť odopretia výkonu vojenskej služby i z dôvodu svedomia alebo náboženského vyznania, a to v lehote najneskôr do 30 dní od ukončenia odvodného konania (§ 2 ods. 1 písm. a) citovaného zákona), nadobudol účinnosť dňom vyhlásenia, t.j. dňa 16.01.1992, pričom jeho prechodné

ustanovenia neupravovali postup v prípadoch, v ktorých sa odvodné konanie skončilo pred účinnosťou tohto zákona, ale odvedenec do toho dňa neurobil vyhlásenie o odopretí výkonu vojenskej služby z dôvodov svojho svedomia alebo náboženského vyznania. Keďže všetky ostatné ustanovenia zákona č. 18/1992 Zb. vstúpili do účinnosti dňom 16.01.1992, od tohto dňa platilo pre všetkých odvedencov bez rozdielu, že vyhlásenie bolo treba urobiť najneskôr do 30 dní od ukončenia odvodného konania, s tým, že na vyhlásenia po tejto lehote sa neprihliadalo (§ 2 ods. 2 citovaného zákona). Všetci tí občania, odvedení skôr ako 30 dní pred dňom 16.01.1992, tak týmto dňom stratili možnosť urobiť vyhlásenie o nenastúpení, resp. o odopretí výkonu vojenskej služby, a tak ich zákon so spätnou účinnosťou pozbavil ústavného práva nevykonávať vojenskú službu z dôvodu svedomia alebo náboženského vyznania, čo považoval Ústavný súd ČSFR za v právnom štáte neprijateľné. Je zrejmé, že odvod žalobcu nastal dňa 06.05.1994, t.j. po účinnosti zákona č. 18/1992 Zb., ktorý umožňoval žalobcovi odoprieť výkon vojenskej služby z dôvodu svedomia alebo náboženského vyznania; na jeho prípad preto nedopadali závery nálezu Ústavného súdu ČSFR zo dňa 10.12.1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92, a napokon ani nálezu Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 02.06.1999, sp. zn. Pl. ÚS 18/98, ktorý nie je pre súdy Slovenskej republiky nijako záväzný.

18. Podľa mienky odvolacieho súdu nebol na mieste ani poukaz žalobcu na rozsudok ESLP zo dňa 07.07.2011., vo veci Bayatyan proti Arménsku, keďže tento riešil skutkovo odlišný prípad, kedy vtedajší arménsky právny poriadok neumožňoval odopretie výkonu vojenskej služby z dôvodu svedomia alebo náboženského presvedčenia; slovenský právny poriadok pritom v čase odsúdenia žalobcu takú možnosť upravoval. Rovnako odvolací súd nezhliadol dôvodnosť poukazu žalobcu na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 161/2014, v ktorom išlo o odsúdenie síce za trestný čin nenastúpenia služby v brannej moci, avšak rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 22.12.1959, a teda o odsudzujúce rozhodnutie súdu vydané v období, na ktoré sa vzťahovalo odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb., podľa ktorého mal sťažovateľ postupovať.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že žalobca v odvolaní neuviedol také rozhodujúce tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, nepriznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi, ktorý úspech nemal, keďže žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).